

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

2/2020

23. ročník

ZDARMA

CO
NAJDETE UVNITŘ ?

■ Žili na Hanspaulce - Marie Majerová ■

Domek s modrým plotem ■ Z rodinné kroniky

■ O jiných virech ■ Metro A ■ Ze školy a od sv. Matěje ■

Ekodomov ■ Aktuality a Informace

Milí přátelé!

Druhou letošní Hanspaulku jsme se rozhodli vydat oproti původnímu plánu dřív. Důvodem jsou události kolem pandemie koronaviru (nedejte se zmást, je to jen druh chřipky, žádná zákeřná choroba), které se přivalily s nečekanou silou a asi nás všechny zaskočily. Náš každodenní život vypadá úplně jinak, ze všech médií nás zaplavují zprávy o šířící se nákaze a tak se stěží ubráníme doléhajícím starostem a pocitům úzkosti.

Právě proto se redakce našeho časopisu rozhodla připravit pro vás co nejdříve čtení pohodové a povzbuzující, nad kterým byste přišli na jiné myšlenky. Konečně, každá pandemie jednou skončí, a není potřeba si nepříjemné informace přemítat v hlavě pořád dokola. To raději využijte krásného místa, ve kterém žijeme pracujte na zahradě, při procházkách pozorujte nastupující a rozvíjející se jaro a zprávy poslouchejte maximálně jednou denně.

Vítáme, že pandemie – podobně jako před lety velké povodně – vyvolala v lidech to dobré, že si vzájemně pomáhají a jsou solidární. Když jsem šla před několika dny na nákup, vyklonila se z okna sousedka v roušce a z plných plic zpívala písničku *Není nutno, není nutno...* zvedlo mi to náladu a teprve dodatečně jsem pochopila, že šlo o celorepublikovou akci k povzbuzení písničkou.

Někdy přece jenom vznikají spory, jako když jiná sousedka ostře vytkla mému synovi, že chodí po zahrádce bez roušky. Podle mě zahrádka není veřejný prostor a spadá do kategorie „domova“, ale uznávám, že opatrnosti nikdy nezbývá

a že musíme brát ohled na udržování bezpečné vzdálenosti od jiných lidí. Dostupné informace vyznívají tak, že s rouškou je vhodný zhruba dvoumetrový odstup.

Přejeme vám i sobě, abychom tuto dobu nuceného zklidnění a zpomalení využili co nejlépe, možná k „úklidu“ svého vlastního nitra a k nalezení toho, co je pro nás skutečně důležité...

Přejeme vám příjemné čtení.

Eva Hauserová

Šije celá země.....

*Ráno, raničko máma vstala,
látky na roušky nastříhala.
Za mašinou teď ztuhlá sedí,
co nejvíc roušek ušít hledí.*

*Dnes je čtvrtek, zítra pátek,
rozstříhala i svůj šátek,
z prostěradla tkanice,
ať jich má co nejvíce.*

*Je to divná atmosféra-
dnes šila až do večera,
zítra jen se rozední
hodlá šít až k polední.*

*Rodina ji podporuje,
že se pro nás obětuje,
i když oběd neuvaří,
jen ať se jí šití daří!!!*

*Sviť žárovko, sviť,
ať jí šije nit!*

26. března L. P. 2020!

Jarmila Nováková

Žili na Hanspaulce - Marie Majerová

V ulici Na Bečvářce stojí dům s kdysi modrým plotem, ve kterém žila Marie Majerová. Napasala tu řadu svých děl, na jeho zahradě se odehrál i příběh knihy *Nespokojený králíček*.

Nedaleko, ve Zvonické ulici, žije její neteř Nada Suková, dcera uměleckého, portrétního a také válečného fotografa Emanuela Kimly. Ten měl ateliér na Staroměstském náměstí. Nechtěl však, aby jeho dvě dcery vyrůstaly v centru města, a tak zakoupil domek v tehdy nově se rodící čtvrti na Hanspaulce, kam se v roce 1928 Kimlovi přestěhovali. Začátkem třicátých let si zde koupila domek i Marie Majerová, nedaleko domku Kimlových, v němž žila její sestra a maminka. Kimlovi se o její dům starali v době její nepřítomnosti a ona byla u nich častým hostem.

Literárně historický životopis a dílo spisovatelky Marie Majerové jsou známé z hodin literatury. V článku pamětníka, který najdete v tomto čísle, vystupuje Marie Majerová téměř jako instituce. Jaká však byla Marie Majerová žena?

Pamětníci v sousedství si ji vybavují jako starou paní chodící o holi, která posílala svou hospodyni, aby uklidnila děti Kimlovy a další, řádící u ní na zahradě v bazénku, které ji rušily při psaní.

Z učebnic jsme ji znali jako politicky angažovanou spisovatelku. Marie Majerová však byla především krásná a vášnivá žena, která dokázala zlomit srdce mnoha mužům. Vyznávala volnou lásku a jejím srdcem prošli, bez ohledu na to, byla-li právě vdaná, S. K. Neumann, Karel Toman, František Gellner a mnozí další, okouzlena prý i Vladimíra Majakovského.

Takto ji popisuje Božena Neumannová ve své knize *Byla jsem ženou slavného*

muže: paměti druhé ženy S. K. Neumanna. Bouřlivák S. K. Neumann právě odešel od své rodiny – ženy Kamily a dětí a s mladou milenkou Boženou odjel do Vídně, kde se chtěl usadit. Z nádraží zamířil ke své známé, aby našel ubytování na nejbližší dobu.

Bouřlivák kráčel s kufříkem napřed a u jedné dveří zastavil. Objevila se malá krásná žena s vlasy rozdělenými uprostřed. Ta stezička ve tmavých vlasech měla, jak jsem vypožorovala, v jejím typu tváře úspěch, činila ji ještě krásnější. Dívala jsem se jí přímo do obličej. Měla oblé tváře s barvou vyzrálé broskve, oči daleko od sebe, nezvykle šikmé i s obočím barvy šedomodrozelené a krásně krojená ústa se skvěle sřaděnými zuby. V paměti jsem si vybavila obrázek mladé maminky sluncem jako gloriolou ozářené, tlačící před sebou kočárek s děckem, vedle ní muže s brýlemi, který si podává ruku s mým švagrem, se kterým jsem právě toho slunného dne šla Prahou. Tehdy se mimojdoucí za nimi ohlíželi, myslím, že to bylo hlavně kvůli této nápadně krasavici. Marie Majerová byla z toho druhu žen, které si každý, a hlavně muži, na setkání prohlíží.

Za prvního muže, sociálně demokratického novináře Josefa Stivína, se Marie Majerové provdala ve svých 22 letech.

Býval sazečem, pak v sobě objevil básnický a psací talent, Bouřlivák otiskoval jeho verše v Novém kultu, a tak se Stivín ocitl v řadách anarchistických spisovatelů. Ale jen na čas. Protože podle jeho mínění je anarchismus jen bláznivý socialismus a nevede nikam, dal se do služeb sociální demokracie, kde mu kynula zajištěná existence pro něj i jeho ženu.

Marie, rodným jménem Bartošová, provdaná Stivínová, podruhé provdaná za S. Tusara, si příjmení Majerová po svém nevlastním otci vybrala za svůj literární pseudonym a od roku 1921 se stalo i jejím občanským jménem. Obecnou školu navštěvovala v Praze, v prvním roce měšťanské školy se rodina přestěhovala do Kladna, kde otčím dostal práci v hutí. Marie tu navštěvovala měšťanskou školu, pak byla dva roky v německé klášterní škole v Horažďovicích, kde se učila hospodařit. Rok pak strávila jako hospodyně u příbuzných v Budapešti, po návratu navštěvovala večerní obchodní školu a pracovala jako administrativní síla v Praze. Stýkala se se sociálně demokratickou mládeží i s anarchistickou bohémou kolem Neumannovy vily v Praze na Olšanech.

Roku 1900 se seznámila s Josefem Stivínem, o dva roky později s ním odešla do Rokycan, kde se jí téhož roku narodil syn Pravoslav. Za Stivína se v roce 1904 provdala a téhož roku odešli oba do Vídně, kde pracovali pro sociálně demokratické Dělnické listy. Roku 1906 odjela do Paříže, kde žila s Františkem Gellnerem, poznala život v tamní anarchistické komunitě

a navštěvovala externě Sorbonnu. Po návratu žila v Praze a přispívala do sociálně demokratických periodik. V těchto letech se stýkala především s literáty z okruhu F.

X. Šaldy a Růženy Svobodové. V roce 1920 se s Josefem Stivínem rozvedla a roku 1922 se provdala za grafika Slavoboje Tusara, bratra politika a pozdějšího ministerského předsedy Vlastimila Tusara. Vztahy Marie Majerové k mužům nepatřily nikdy k idylickým. Pro „nepřekonatelný odpor“ se rozvedla v únoru 1947 i s druhým manželem,

Marie Majerová byla krásná žena, na snímku v roce 1923.
(Zdroj: Wikimedia Commons)

Slavobojem Tusarem. Ten se sice k rozvodovému řízení nedostavil, „ale písemně s rozvodem od stolu a lože“ souhlasil.

Ke svému jedinému synovi Pravoslavovi neměla Marie příliš vřelý vztah. Výchovu syna přenechávala manželovým rodičům. „Bála se, že ji mateřství strhne. Původně dokonce uvažovala, že dá syna na výchovu úplně jinam než k rodičům,“ prozradila historička Dana Hůlková Nýlvtová. Když Pravoslav dospěl, se svou matkou se skoro nestýkal. Dokonce ji ani nepozval na svou svatbu. Sama Majerová pak na sklonku života přiznala: „Mám problémy se synem.“

Syn Pravoslav žil po její smrti v domku Na Bečvářce, osamělý pán, který se s nikým nestýkal.

Marie Majerová ráda a hodně cestovala, což se odráželo v její tvorbě a v mnoha památkách z cest i v jejím bytě.

Ludmila Čumplová

Domek s modrým plotem

Nedaleko Černého vrchu, kam jsme chodili pouštět na podzim draky, byl domek s modrým plotem. Poznávací znamení, které nikdo nemohl přehlédnout. A už jako děti jsme věděli, že v tom domě žije spisovatelka a slovo spisovatel znělo hodně tajemně, protože v té době byla knížka nejvýznamnější způsob poznávání světa, vedle rozhlasu, pochopitelně.

Chodili jsme sem na návštěvu jako zvědavé děti, které chtějí stále něco objevovat a hospodyně paní spisovatelky, paní Běhounková, vždycky pro nás měla vanilkové koláčky a čaj slazený jahodovým sirupem. Marie Majerová psala i pro děti, čítávala nám, a to byla vždycky zvláštní chvílka, protože jsme slyšeli příběh a pak jsme si ho mohli přečíst a připomenout v knížce. Tak plynul čas a my jsme s kamarádem Jirkou začínali psát, hrát a milovat divadlo, přicházeli jsme do domku s modrým plotem a Marie Majerová nám s nadšením vyprávěla.

Z honoráře za svou první knížku mohla dokonce dva semestry studovat na Pařížské univerzitě Sorbonně a Paříž si zamilovala. Bylo to vždycky nakažlivé vyprávění.

„Přestavte si, kluci, že Paříž je podhloданá jako ementálský sýr a všude v podzemí se kříží tunely metra, kterým můžete dojet úplně všude, ale to není všechno! Pod Paříží jsou ještě stoky, dlouhé chodby...něco jako Paříž pod Paříží. Můžete takovou chodbou jít a číst cedulky, které říkají, kde právě jste. Třeba je tam napsáno Rue de la Pomme 12 a vy vylezete po žebříku na ulici a stojíte opravdu před domem v Jablečné ulici číslo 12... Snažili jsme si to představit, ale bylo to těžké. Vždyť tehdy o metru v Praze nebyla ani

řeč. Moc jsem si tenkrát přál tohle všechno vidět na vlastní oči. Jenže to bylo pouze v kategorii nesplnitelných snů, kdo se tenkrát mohl jen tak podívat do Paříže? Ale ta touha se ve mně zahrnila. A nikdy nevytizela. Její vyprávění ještě více prohlubovalo touhu splnit si vzdálený sen. Možná, že právě proto jsem si jako cizí jazyk vybral na střední škole francouzštinu. Marie Majerová tehdy překládala Hugovy Bídníky. Přicházeli jsme za ní s Jirkou dost často a svěřovali jsme se jí se svou tehdejší velikou vášní...s divadlem. Chtěli jsme založit divadlo po vzoru Voskovce a Wericha, studovali jsme jejich hry, což vnímala se zralým nadhledem a pochopením.

Občas nám nabídla i možnost doprovázet ji na besedy, kde také vyprávěla a kde se i četly úryvky z jejích knížek. A v tu dobu jsme už hráli naše studentské divadlo! Hrávali jsme v Divadélku v suterénu v Ústředním domě armády na „Kulaťáku“. Pochopitelně, když jsme měli první představení, první premiéru, museli jsme se pochubit, ale ani v duchu nás nenapadlo, že si to Marie Majerová bude pamatovat! A byl páteční večer, premiéra a my jsme se třásli trémou v šatnách, když do dveří nahlédl náš někdejší spolužák ze základní školy a jen tak pronesl. „Hele, kluci, já myslím, že jde Majerka!“

„Prosím tě, co by tady dělala!“ ale šli jsme se podívat.

A skutečně, po táhlém schodišti do suterénu kráčela o dvou francouzských holích a s kukátkem na krku Marie Majerová! Nastala starost, kam ji posadit. Bylo vyprodáno, všechna místa byla obsazena našimi spolužáky. Uvědomovali jsme si riziko, posadit čítankovou spisovatelku mezi ně...

To nemůže dopadnout dobře! Jediné místo, o němž jsme věděli, kdo na něm bude sedět, měla vyhrazená ředitelka našeho „gymplu“. Inu posadili jsme Marii Majerovou na její místo a požádali naše spolužačky, hostesky, aby to paní ředitelce vysvětlily. Tu ovšem přepadla zřejmá úzkost. Protože jsme patřili spíše mezi pochybné existence (když chceme hrát divadlo), zděšení bylo značné. Co když to je kontrola ze svazu spisovatelů a ti kluci tam něco nevhodného plácnou? Měla asi pocit, že se pod ní ředitelské křeslo třese, nechala si přinést židli, sedla si za Marii Majerovou, těsně za její záda, asi aby ji chránila vlastním tělem a představení začalo.

Marie Majerová seděla v druhé řadě a když se dívala na jeviště, které bylo asi metr od ní, dalekohledem, vypadalo to značně komicky. Byla jen otázka času, kdy se něco přihodí. Probíhalo to dobře. Tleskala, když tleskali ostatní, smála se jako ostatní. Až teprve těsně před předstávkou „nezvládla“ pointu, a zasmála se dřív. A teď nastal v sále poprask: To byla Majerka! Přidal se i nadšený dupot, nešťastná ředitelka vyskočila a zkoumala, kdo tam tak vyvádí. Vyváděli všichni!

O přestávce jsme šli za Marii Majerovou. Cítila se provinile. „Já jsem něco popletla, co?“

Ujistili jsme ji, že je to jedno a že jsme moc rádi, že přišla. A byla to pravda. Jak herce studentského divadla potěší, když na jeho představení přijde slavná osobnost! Možná, že právě její návštěva nakonec změnila postoj paní ředitelky k nám

a už na nás nehleděla tak přísným okem!

A plynul čas. Já i kamarád Jirka jsme začali studovat medicínu, už jsme na návštěvu přicházeli do domu s modrým plotem jen zřídka. Měli jsme jiné starosti. Rigorózum z anatomie. Přesto jsme připravili nové představení, ale to už Marie Majerová jen přijela

k divadlu a šofér pro nás přišel. Majerová nám přivezla svoji úplně čerstvou, novou knížku, *Dívky tepané ze stříbra*. „Kluci, přečtěte si ji a řeknete mi, jestli ještě rozumím mladým lidem!“ Věděla, že kritika o knížce bude psát superlativy, ale zajímalo ji, co tomu říká obyčejný čtenář. Bohužel, čas byl neúprosný, nacpat do hlavy všechny latinské názvy vyžadovalo soustředění a neodvádět myšlenky jinam. A tak když jsme se mezi tím studiem přece jen zastavili u Marie Majerové, asi čekala, co jí řekneme. Nakonec nevydržela, když jsme docházeli, zeptala se.

„A co knížku, přečetli jste jí?“

Svorně jsme zalhali.

„Ano, přečetli, je fajn, je dobrá...“.

Ale moc nám nevěřila, i když se nás paní Běhounková zastala.

„Je to pravda, kluci to říkali hned, jak přišli...“.

Inu, zastyděl jsem se a večer, bez ohledu na vztyčený prst anatomie, jsem tu útlou knížku přečetl. Líbila se mi. Ale už jsem to Marii Majerové neměl příležitost říct. Skládali jsme zkoušku z anatomie a než jsme se dostali na návštěvu, zemřela. Tak to činím dnes, s omluvou za zpoždění: *Dívky, tepané ze stříbra* stojí za přečtení!

MUDr. Jan Cimický, CSc.

Z rodinné kroniky aneb Jak se žilo kolem Hanspaulky

Můj pradědeček Albert a prababička Anna patřili k nejchudší vrstvě venkovského obyvatelstva. Jako čeledín a děvečka se dávali najmout k práci na statcích v Noutonicích, Velkých Přílepech, Tuchoměřicích, Vokovicích... Stále se stěhovali a stále jim přibývalo dětí. Když jich bylo šest, dostal Albert lukrativní nabídku – stal se zřízcem na nádraží Bubny. Rodina se přestěhovala do Podbavy do blízkosti nádraží, odkud jezdil Albert denně vlakem do práce. Anna pracovala na zeleninových plantážích na Císařském ostrově a v zimě vypomáhala s pomocnými pracemi ve statku v Bubenci.

Vše se změnilo Anniným nešťastným sedmým těhotenstvím. Dítě při porodu zemřelo a brzy po něm i matka. Otcovi Albertovi zůstalo šest nezletilých dětí. Jen nejstarší syn mohl jít do učení, ostatní na to byli ještě malí. Tehdy oslovil Alberta pan Řehák, hostinský na Břetislavce, a nabídl mu, že se ujme druhorozeného syna Josefa – mého dědečka. Josef bude u něj na byt a stravu, bude z Břetislavky chodit do školy a odvědí se tím, že bude večer obsluhovat hosty.

To nebylo jen tak. V rodinných pamětech se zachovala zpráva, že Josef měl

dělat „čišníka a legraci,“ že tedy měl hosty nejen obsluhovat, ale i bavit. Rodinu zřejmě předcházela pověst dobrých bavičů. O Albertovi je známo, že ho – čeledína – večer v hospodě brávali mezi sebe selšští synkové, venkovská honorace, protože je dokázal dobře bavit. A malý Josef podle všeho zdědil tyhle vlohy po otci.

V paměti zůstal jeho jediný kousek. Na Břetislavku chodil prý pravidelně místní zahradník jménem Mudra. Ten po své dávce piva obvykle usnul na stole a spal tak dlouho, dokud nepřišla jeho žena s koštětem. Řízně mu vynadala a hnala ho domů. Josef se jednou převlékl do ženských šatů, vzal si šátek na hlavu a do ruky koště. Koštětem do stolu tloukl a nadával přesně tak, jak měl odposloucháno od Mudrovy manželky. Zahradník prý vyskočil a utíkal domů a Josef ho kus cesty s koštětem vyprovodil. Všechno se to dělo za velkého jásootu přítomných hostů.

Tuhle historku mi vyprávěl můj táta, který se živil jako kouzelník – další generace bavičů. Na Břetislavku jsme občas spolu chodili poslouchat dejvické tamburaše, kteří se tu pravidelně scházeli a „cvičili“, ve skutečnosti si hráli pro radost pořad stejné skladby. Hospoda tehdy sice stála pořád na svém místě u soutoku Šáreckého a Lysolajského potoka, ale dlouhá desetiletí jen pustla a chřadla. Takhle jsem si ji dokumentoval ještě v roce 2012. Na hlavní budovu vpravo navazuje nízká stavba s červenou střechou. V ní býval sál – shromaždiště tamburašů. Dnes je hospoda v dokonalém pořádku, ale sál tam už není. Ach, kdeže loňské sněhy jsou!

Zdeněk Susa

Metro - prodloužení trasy A

(dokončení z předchozího čísla)

Letitý spor o způsob spojení ruzyňského letiště s městem bude nejspíš (psáno v březnu 2020) na čas zapomenut. Podobně byly zapomenuty plány z doby před krizí roku 2008 na pokračování metra k letišti se záchytným parkovištěm na Dlouhé míli a na stavbu rychlodráhy v trase buštěhradské dráhy. Letadla zatím sedí na zemi, a je otázka, jak dlouho bude trvat oživení leteckého provozu na nedávných téměř dvacet miliónů cestujících ročně. A zda státní nebo městské investice do pražské dopravní infrastruktury nebudou preferovat trasu D metra, suplující trasu přes Nuselský most.

Leč dosti chmurných vizí. Budme, Dejvičáci, pyšní na to, co se povedlo vytvořit dosud: na to zatím poloviční prodloužení trasy A k letišti, na mistrovské dílo tunelářů firmy Hochtief – její technicky precizní jednodlní ražené stanice. Málokdo si uvědomuje, jak velký je rozdíl mezi dvoukolejnou, bezesloupovou stanicí Dejvická a dvoukolejnými, rovněž bezesloupovými stanicemi Bořislavka nebo Petřiny. Stanice Dejvická byla pouze vykopána z povrchu a zakryta stropem, zatímco stanice na prodloužení áčka jsou ražené pod zemí, a ne vždy v příznivém geologickém prostředí!

Pokusím se v tomto krátkém textu popsat některé zajímavosti a nečekané komplikace, které se při práci na prodloužení trasy A vyskytly. Informován jsem byl kolegou ze studií Blažkem, jenž jako zástupce německé části firmy Hochtief koordinoval při výstavbě této části trasy A projektovou přípravu a ražbu úseku Petřiny-Motol a stanice Bořislavka.

Prohlédněte si nejprve srovnávací fotografie stanice Bořislavka na zadní straně obálky časopisu. Na fotografii z výstavby je patrný impozantní rozměr vyraženého prostoru stanice ve srovnání s jednokolejnými traťovými tunely a prostředním eskalátorovým tunelem.

Při ražbě dvoukolejného tunelu metra mezi Vypichem a stanicí Nemocnice Motol a dál až k prozatímnímu ukončení obrátových kolejí, byla využita v Praze dosud nepoužitá metoda NRTM (nová rakouská tunelovací metoda). Tunel má světlou šířku deset a půl metru, se čtyřicetimetrovými stěnami stříkaného betonu a průměrnou plochu výrubu kolem 90 m². Na obr. 1 je pohled do dokončeného primárního ostění tunelu krátce před předávkou. Zásadním důvodem pro návrh dvoukolejného tunelu bylo dispoziční řešení stanice Motol (boční nástupišť) a úsporné řešení navazujících obrátových tunelů. Rozhodujícím důvodem pro použití této metody bylo dané geologické prostředí a to, že trasa byla vedena nezastavěným územím motolského svahu. Postupy ražeb, členění výrubu a geologické anomálie vedly k mnohdy radikálním změnám jistění profilu.

Pro ilustraci postupu prací je na obr. 2 zachycen počátek protiražeb dvoukolejného tunelu z Motola na Vypich. Vynikajícím úspěchem práce geodetů i razičů bylo, že se tunely ražené proti sobě od Motola a od Vypichu sešly s přesností 5 mm.

V celém prostoru stavby prodloužení metra A byl proveden předběžný geologický průzkum. Pražské geologické prostředí je komplikované, některá místa nebyla z povrchu přístupná, a tak průzkum nemohl nepostihnout vše, s čím se pak bylo nutno při ražbě vyrovnat:

Na přístupové štole ke stanici Motol o průřezu 38 m², jejíž ražba předcházela pracím na vlastní stanici, došlo k výrazným výronům podzemní vody o vydatnosti 6–8 litrů za vteřinu. Aby nedocházelo k vyplavování stříkaného betonu, musela být vytékající voda zachycována a před odvedením do kanalizace ještě čištěna v soustavě sedimentačních jímek.

Mezi 65. až 130. metrem od stavební jámy na Vypichu se vyskytly nesoudržné jílovce a prachovce. Na základě doporučení rady monitoringu byl další postup ražby prováděn pod ochranou mikropilotového deštníku.

Podle sporadických historických pramenů měla být v roce 1944 ve stráni nad nemocnicí Motol zřízena podzemní ošetřovna jako protiletectký podzemní kryt. Pro ověření skutečného stavu byl proveden podrobný dodatečný geodetický průzkum, ten žádné podzemní dutiny neobjevil. Němci zřejmě započaté dílo vzhledem k nevhodným geologickým podmínkám opustili. Až při vlastní ražbě vzduchotechnické štolky metra bylo nalezeno několik fragmentů tehdejší výdřevy.

Při ražbě stanice Bořislavka (230 m²) se zjistilo, že skutečný stav horninového prostředí je odlišný od předpokladů, a pro ražbu jednolodní stanice minimálně v první třetině nepříznivý. Bylo proto navrženo, aby se stanice razila postupně ve třech svislých štolách, které byly dále členěny na tři postupně těžžené vodorovné části. Toto členění sice umožnilo, aby při budování stanice současně bočními štolami prolyely razičí štíty jednokolejných tunelů od Vypichu a pokračovaly v ražbě směrem do Dejvic, ale větším problémem byla doprava materiálu k razičím štítům (pro stěny tunelů) a odvoz rubaniny, při souběžném pokračování stavby stanice.

Závěrem je možno citovat slova kolegy Blažka, z jehož článku jsem informace čerpal: „Ražby v náročném geologickém prostředí pražských vrstev byly potěšením pro realizační tým, jakož i zkouškou způsobilosti vyžadující vysokou kvalifikaci a značné zkušenosti.“

Ladislav Trojan

Pozn.: čerpano ze zdroje: Blažek, Gottlieb: Dvoukolejné tunely prodloužení trasy metra A/V. Tunel. 2013, č. 4, s. 19–30.

Metro A - ještě dovětek

Lidská paměť je krátká. S každou další generací se fakta zamlžují, chyby a osobní soudy se vloudí. Reaguji proto na jinak zřejmě skvělou a chválenou knížku pro děti „To je metro, čče!“, kterou napsala Milada Rezková, ilustrovali ji Jan Šrámek a Veronika Vlková, vydalo nakladatelství Paseka.

Nemohu si, bohužel, prohlédnout originál, kvůli nouzovému stavu mají knihovny i knihkupectví zavřeno. Mohu ale snad věřit recenzi v Lidových novinách ze dne 21. března 2020, ze které cituji: „Vzorem pro budování pražského metra se během normalizace stal Sovětský svaz, a proto se dbalo i na jistou opulentnost stanic. ... Nejstarší stanice trasy A jsou proto vloženy eloxovanými plechovými „čočkami“ Jaroslava Otruby, které jednak tlumí zvuk přijíždějících vlaků a jednak se podle nich mohou cestující rychle zorientovat. Na Floře jsou čočky fialové, na Náměstí Míru modré a třeba na Můstku žluté. Na bývalé konečné v Dejvicích jsou všechny barvy promíchané dohromady.“

Jelikož jsem se na projektování některých stanic prvního úseku trasy A ve VPÚ

také trochu podílel, musím se ohradit. Ani stanice na prvním úseku metra, trase C mezi Kačerovem a Florencí nebyly nikterak opulentní, natož trasa A. Vzpomínám si, kterak naše dílo hodnotil vedoucí technického odboru: Vyzdvihl právě nápad s plechovým obkladem konvexních a konkávních ploch, které zajímavě odrážejí světlo a barevné pásy symbolizují dynamiku metra. A co hlavně: byly levnější (i při ceně tehdejších 200 korun za tabuli), nežli obklad kamenný. Stanice Dejvicská je obložena glazovanými harddiskami, za kterýžto nápad by sochař Velický byl ve svobodném světě údajně milionář.

A ještě mi dovoluťe uvést jednu zajímavost z prací na těchto stanicích. Když se hloubil vestibul stanice Můstek, obnažily bagry skutečný prastarý můstek přes příkop gotického opevnění Prahy, o kterém mohli mít tušení pouze historici. Během týdne jej musel kolega Volman zakomponovat do projektu. Že se mu to povedlo, posuďte příležitostně sami.

Ladislav Trojan

Wikipedia Commons

Jeden den Lucie J.

Budík zvoní v 7:30. V 7:35 mi volá šéf – jako každý den – a místo pozdravu se ptá, jestli už nespím. „Nespím“ skoro nelžu a jsem ráda, že používám jen audio. Pak se snažím udělat co nejvíc práce do práce, když už mám ten home office a děti ještě spí. Naštěstí vstávají až kolem desáté a teprve pak začíná ten běžný koronavirový den, kdy se od matky očekává:

8 hodin home office

6 hodin výuky

(samozřejmě – zajímavou formou)

5× denně chutné a zdravé jídlo

(z toho aspoň 2× teplé)

řešení sourozeneckých sporů

(v módu 24–7)

non stop zábava

Předešlé body vynásobte koeficientem odpovídajícím počtu dětí v rodině.

Já to mám pestré:

Dcera (8. třída ZŠ) dostává velmi kreativní úkoly, zejména z dějepisu. Za poslední dva týdny jsme spolu mimo jiné zpracovaly (a spolu neznamená, že jsem to zpracovala já, to by totiž bylo mnohem jednodušší):

smyšlený příběh z napoleonských válek (min. 2 strany textu A4 v ich-formě)

dopis osobnosti z českého národního obrození (min. 1 strana A4)

prezidentův diář (jen tabulka, ale zpracováno dle Ústavy ČR) vše podloženo fakty o daných údobích a ozdrojováno dle pravidel Univerzity Karlovy.

Starší syn (1. ročník VŠ) nerozumí geodézii. Naštěstí nemají tu vyšší, ale komu by se chtělo vzpomínat, byť jen na tu nižší. Dnešní úkoly jsme nakonec dali dohromady, uf. Ještěže

jsem Ing. a mám z dob studií kupodivu fungující kalkulačku s funkcí arctan i v grádech.

Mladší syn (3. ročník gymnázia) zatím chce jen, abych s ním cvičila podle videa házenkářského trenéra (bolí to jako čert, jako bych ani necvičila pravidelně v Sokole). Jeho zákeřné otázky z on-line školních testů, třeba zda je více Inuitů v Kanadě nebo v Grónsku, odbývám odkazem na Wikipedii.

A do toho manžel, který učí na základní škole, nepřetržitě skypuje se svými žáky a snaží se do nich na dálku nacpat rovnice i další učivo.

No, což. Třeba budeme na tuto divnou dobu vzpomínat jednou s úsměvem. Vlastně, my dříve narození (jak se eufemisticky říká), ji dobře známe. Asi jako v tom aktuálním vtipu: „Všechno je jako dřív – prázdné obchody, fronty na toaleták, nikde žádní cizinci, zavřené hranice a každý večer ... nekorektní pokračování vtipu si vyhledejte na internetu. Anebo radši ne.

Lucie Ježková

PS - psáno s nadsázkou. Vlastně jsem až příjemně překvapena, že to jde všechno zvládnout a že nijak přehnaná ponorka u nás doma nevládně. Přeji všem, aby jejich koronavirové dny byly aspoň takové, jako ty moje.

Vyhořelá skautská klubovna u tenisu se obnovuje

V září 2019 kdosi podpálil skautskou klubovnu u tenisu. Sloužila dobrých 50 let, nicméně stavba byla poškozená natolik, že je třeba postavit novou klubovnu. Skauti se s vystěhováním nehodlali smířit a začali ihned s pracemi na její obnově. Požářiště skauti uklidili, obstarali projekt nové stavby (dle původní dispozice) a založili veřejnou sbírku na pokrytí nákladů obnovy. Zatím se vybraly zhruba dvě třetiny částky, potřebné na obnovu klubovny.

Obnově klubovny však v současnosti brání také byrokratické magistrátní kruhy, nicméně vidina, že nová klubovna bude ještě v tomto roce, stále platí. Klubovnu užívají oddíly Avalon a Stopaři, v současné době jsou nuceni používat provizorní stavební buňky.

Za příspěvky od veřejnosti, které umožnily uvažovat o výstavbě, skauti děkují, na dokončení stavby však sbírají dále. Jak přispět?

Přes portál [darujme.cz](https://www.darujme.cz) (zabezpečuje Skautská nadace Jaroslava Foglara) bankovním převodem na transparentní účet sbírky: 2301695423/2010. Veřejná sbírka byla oznámena MHMP dne 24. 9. 2019. Sběrka probíhá na území Prahy, a to po dobu neurčitou. Přijetí oznámení o konání veřejné sbírky bylo osvědčeno MHMP pod č.j. 1942371/2019 sp.zn. S-MHMP1932856/2019.

S individuálními dárci uvažujícími o větším daru skauti rádi sepíší zvláštní darovací smlouvu.

Pro více informací o klubovně lze navštívit web skautského střediska Pplk. Vally: <https://valla.skauting.cz/klubovna/>

Matěj Zeithaml, vedoucí střediska

Junák - český skaut, středisko Pplk. Vally,

Praha, z.s.

O jiných virech

V současné době, poblázněné rozšířením té malé, z Asie přicestovavší potvůrky, řada neznámých i známých lidí pomáhá šitím ochranných roušek pro sebe i své blízké a známé. I moje manželka s dcerou přispěly k této činnosti ušitím několika desítek roušek.

Já jsem se rozhodl potírat tu asijskou potvůrku zcela jinou prací. Ta moje práce sice potvůrku nepotírá přímo, ale může zlepšit náladu obyvatel naší čtvrti. I to bývá důležité.

Musím obden, 2× za den, opustit svoji domáci izolaci a dojít do jiné části Hanspaulky. Při tom procházím kolem několika míst s kontejnery na tříděný odpad. Často jsou tyto kontejnery přeplněné, nedá se do nich již nic vložit a vytríděný odpad bývá položen do jejich blízkosti. A tady začíná moje práce – trhám krabice na jednotlivé desky, protože byly obalem již pouze vzduchu. Po krátkém úsilí lze do kontejneru vložit vše papírové, co bylo položeno vedle. Tu asijskou potvůrku to nezahubí, ale další občané mohou bez problémů vložit do kontejneru svůj odpad a kolemjdoucí se nebudou muset dívat na nepořádek u kontejneru. Za dvě nebo tři hodiny je kontejner opět obložen taškami s papírem. S tím již nic neudělám, to je starost odvozu.

Tato činnost mi přinesla úžasné studijní podklady pro sociální studii o chování občanů. Závěry jsou nepotěšující.

Řada občanů je líných, spíše až hloupých. Svou nepořádnost skrývají za ekologické třídění. To však není ekologické třídění, ale sobecké, rychlé a snadné odhazování nepotřebných věcí a obalů. Důkaz: vhození veliké krabice se směsicí vzduchu, papíru, plastických hmot, skla a často i směsného odpadu do kontejneru na tříděný odpad není ekologické chování. Že by byli nakaženi virem lenosti a hlouposti a sobeckosti?

Moderní lidé si nechávají dovážet potraviny dovážkovou službou a papírová taška slouží jako obal pro odpadky. Důkaz: v tašce, vhozené do kontejneru na papír, je směsice všech odpadů. V obalech jsou zbytky potravin, v lahvích a kartonech zbytky nápojů. Tito „moderní lidé“ zapomněli, že existuje gumová nebo plastová stěrka. To vše přisuzuji spěchu nebo nezájmu. Nemáme čas se zabývat nějakým vytíráním obalů a vyléváním nápojů důkladně a do dna. K virům lenosti a hlouposti přibyl virus plýtvání a virus úplně zbytečného spěchu.

Řada občanů neví, že prázdné obaly se dají zmáčknout, aby se výrazně zmenšil jejich objem.

První návod – neutahujte víčka prázdných krabic od mléka a džusů – obal se chová jako míč a nelze jej pak stlačit. Důkaz: oranžové kontejnery jsou plné takových „míčů“ a proto jsou hned přeplněné. To je kombinace nákazy viru lenosti a zbytečného spěchu.

Za svou práci se nestydím, konám ji „s hlavou vztyčenou“. Umožnila mi získat pocit, že umím a dělám práci, kterou řada občanů neumí nebo nechce umět, protože ji považují za nedůstojnou. Nebo ji nedělají kvůli spěchu či osobní nadutosti – já mám peněz dost a mohu si to dovolit, neotravujte mne takovými prkotinami, nemám čas, pospíchám – viz výrok politika – kdo z Vás na to má?

Závěr a konec: třídte odpady, vhažujte je do správných kontejnerů, používejte stěrky, pořádně a do dna vylévejte tekutiny a nápoje a neutahujte zátky na obalech! V kontejnerech a jejich blízkosti se to pozná!

Popsaných virů je celá řada a nejspíše se na ně nenajdou léky, které by je vyhubily nebo jen potlačily.

Záměrně se nepodepisuji, redakce časopisu mé jméno zná. Nechci dělat reklamu manželce, dceři i sobě, jak jsme pomáhali při potírání té asijské potvůrky.

Škola v době koronaviru

Od 10. března jsou školy v Praze 6 zavřené a děti jsou doma, většinou s některým z rodičů. Školy se učí učit na dálku, a většinou to jde dobře. Učení bez dětí vede k zamyšlení učitele, učení doma vede k zamyšlení rodiče. Abych mohla napsat tento článek, „vyslychala“ jsem ve škole oba zástupce ředitele, paní Lídu Bílkovou a pana Dana Tocháčka. Oba jsou ve škole, a kromě přípravy na vyučování vlastních předmětů, což je náročnější než normálně, musí ještě zvládat administrativu, které ani v této době nebylo.

Jak ZŠ Hanspaulka zvládá vyučování na dálku? Oba se shodují, že pro učitele na prvním i na druhém stupni je to náročnější. Na prvním stupni je nejdůležitější iniciativa učitelů, kteří pokračují ve svém stylu vyučování a kladou hlavní

důraz na komunikaci s rodiči. Chápu, že pro rodiče není jednoduché vést děti v domácím prostředí k pravidelné školní práci, a to mají doma jedno, či dvě děti. Pak musí ještě vysvětlit látku, zopakovat a zjistit, zda děti vše pochopily. Pokud děti něčemu neporozumí, mohou se rodiče poradit s třídními učiteli. Rodiče dostanou na začátku týdne od třídních učitelů týdenní plán spolu s úkoly na týden. Důležité je, aby i doma vznikl rozvrh činností na každý den, není třeba všechno zvládnout najednou.

Na druhém stupni využívají učitelé i děti aplikace Google. Týdenní plán, úkoly, pracovní listy a vše potřebné od všech vyučujících najdou děti na sdíleném

disku, kam má přístup každý žák díky školnímu mailu. Na tuto praxi jsou děti zvyklé již několik let. Učitelé na začátku vzdáleného vyučování zjistili, jak jsou na tom děti s technickým vybavením a tomu, kdo potřeboval, zapůjčila škola netbooky. Každý týden se děti se svými třídními učiteli setkávají při on-line třídních hodinách na dálku. Na nich se řeší potíže, ale učitelé vedou děti i ke vzájemné pomoci. Škola myslí i na děti, které nemají internet, těm nosí učitelé úkoly do schránky. Dětem se speciálními vzdělávacími potřebami jejich asistenti upravují úkoly „na míru“ a pomáhají jim s učením videohovory přes Skype. Děti, které něčemu nerozumí, mají možnost konzultace s učiteli přes Google meet.

Učitelé spolu také komunikují na dálku, jednou týdně mají videoporady přes Google meet. Situace, do které se dostali, je vede k používání nových technologií což je, jak se jedna paní učitelka vyjádřila, „malý krok pro lidstvo, ale velký krok

pro mne“, ale také se zamýšlejí nad smysluplností učiva.

Stranou nezůstávají ani tělocvikáři, rozhybali děti Tělocvikářskou výzvou, soutěží tříd, při které se děti nahrávají při pohybových aktivitách a sbírají za ně body.

A co si škola odnese z této situace pozitivního? Ukazují se věci, kterých by si během normální školní docházky učitelé nevšimli: děti se pustily s vervou do učení, jsou aktivní, dokladem toho jsou jejich krásné a zajímavé práce na webu. Naučily se zorganizovat si den, i když mají ztížené podmínky, protože se u jednoho počítače musí vystřídat s rodiči, kteří také pracují z domova. A už se těší do školy.

Dálkově proběhne i letošní zápis dětí do prvních tříd. Kdo nemá datovou schránku nebo elektronický podpis, se registruje do systému, který mu určí čas, kdy přijde k zápisu, aby se dodržely předpisy nouzového stavu.

L. Čumplová

Milé sokolky a sokolové, milí čtenáři,

Ze všech stran se na nás v dnešních dnech valí mnoho informací, valná většina je jich spíše pesimistických, často jsou to příkazy, zákazy, téměř vždy nějaká omezení nebo varování. Všichni jim rozumíme, nebo se o to alespoň snažíme, většina z nás je, alespoň doufám, respektuje. Znamenají pro nás jistě omezení pohybu, alespoň toho pravidelného v naší sokolovně, která je nyní neobvykle prázdná, tichá a snad až smutná.

Snažíme se ale této tíživé situaci nepodléhat. Pohyb, i když v omezené míře, nám nabízejí zatím povolené procházky po postupně rozkvétající Hanspaulce, doma můžeme využít to, co umíme od našich skvělých cvičitelů a cvičitelek, případně se můžeme inspirovat některým videem, kterých je plný internet.

To nejdůležitější, tedy optimismus,

máme jistě načerpaný do zásoby z minulých cvičení i jiných společných akcí. Všichni víme, že Sokolové prožili a přežili i mnohem horší časy, jejich heslo „v zdravém těle zdravý duch“ platí i dnes. O obou, tělo i ducha, teď musíme víc než jindy jednak pečovat a jednak je dobře využívat.

Já osobně o světýlku na konci tunelu v podobě rozjezdu činnosti v naší jednotě vůbec nepochybuji, i když si netroufám ani odhadovat, jak dlouho bude trvat, než tím tunelem projedeme. Doufám, že poslední slova tohoto článku nebudou znít příliš pateticky, ale k jaké jiné situaci se sokolské heslo hodí více? A tedy si dovoluji ho napsat: **TU ŹME SE!**

Lucie Ježková

Starostka TJ Sokol Praha-Hanspaulka

O Šibřinkách

Šibřinky a šibřinečky proběhly v naší sokolovně dne 7. 3. 2020. Tento článek píšu asi jen tři týdny poté, ale připadá mi, jako by od té doby uběhly celé věky.

Dost jsme na výboru přemýšleli, jestli každoroční oblíbenou akci na poslední chvíli z důvodu začínajících potíží s koronavirem nezrušit, škola na Hanspaulce již byla téměř mimo provoz a nad dalšími hromadnými akcemi se pomalu také smrákalo. Žádná aktuální nařízení ani doporučení jsme ale neporušovali, a tak nakonec vše proběhlo podle plánu, a to nejen kvůli vidině hromad objednaných a nesnědených chlebičků a zákusků.

Akce se vydařila, a jak se později ukázalo, byla na dlouhou dobu tím skoro posledním, co se v sokolovně událo. Cvičit se přestalo jen o pár dní později, ve středu 11. 3.

K tanci pro dospělé hrál náš osvědčený pan Křováček, své vystoupení předvedla sekce rokenrolu našeho tanečního oddílu a všechno připravené občerstvení (v kapalném i pevném skupenství) zmizelo v útrokách dobře se bavící společnosti.

Na chystané Valné hromadě jsem chtěla poděkovat všem, kdo se na přípravě dětského odpoledne, dospěláckého večera i následujícím úklidu podíleli. Valná hromada byla ale později také odsunuta na neurčito, takže mnohokrát děkuji všem alespoň touto cestou. Konkrétní jména raději neuvádím, opravdu nerada bych na někoho zapomněla, ale každý sám dobře ví, na koho myslím.

A ještě malé poučení na závěr – Co jsou vlastně šibřinky?

Podle strohé slovníkové definice jsou šibřinky sokolské maškarní plesy pořádané v určitém rázu podle předem vyhlášeného tématu. Slovo šibřinky či šibření se tak vžilo, že ho pro své maškarní bály používá nejen Sokol, ale i další organizace.

Samotné slovo „šibřiti“ znamená žertovat, veselit se. Některé historické prameny uvádějí, že rakousko-uherské úřady nepovolily Sokolu pražskému konání sokolského plesu, a tak se novým názvem vlastně úřední zákaz obešel, když se pro plesání a veselání použilo označení šibřinky – slovo, jehož obsah úřady neznaly. (viz <https://www.sokol.eu/obsah/7241/co-to-jsou-sibrinky>)

Lucie Ježková

Starostka

TJ Sokol Praha-Hanspaulka

Na co se těším

Původně jsem chtěla psát, po čem je mi smutno a co mi v této koronavirové době hodně schází. Ale pevně doufám a věřím, že se to zase brzo vše vrátí, a tak se na to raději těším. A na co?

Těším se, že se zase budu na ulici na lidi usmívat, budu je zdravít, podávat jim ruce, objímat je. Těším se, že si zase zajdeme na oběd, nebo na večeri do naší oblíbené hospůdky. Těším se, že si zase někdy sedneme se sousedy na zahradě u grilu. Těším se do divadla nebo na koncert. Těším se, že budu v Albertu zase potkávat děti, které s nadšením volají: „Maminko, je tady Anička!“. Těším se, že před cvičením předškolních dětí budou ke mně děti přibíhat a objímat mě. Těším se, jak budou ty nejmladší děti na cvičení rodičů a dětí s nadšením běhat po tělocvičně od náradí k náradí. Těším se, co nového se naučí naše šikovné gymnastky. Těším se na všechny členy Věrné gardy, že si zacvičíme, popovídáme si a naplánujeme další výlety. Těším se, že zase budeme chodit na závody jak s dětmi, tak s Věrnou gardou, a radovat se i z těch nejmenších úspěchů. Moc se těším na vás všechny v Sokole.

Anna Horáková,

náčelnice Sokola Hanspaulka

StaroMatějská pouť 2020

V den začátku známé Matějské pouti na pražském Výstavišti, dni s téměř magickým datem 22. 2. 2020, se konal v kostele sv. Matěje v Praze 6 již čtvrtý ročník StaroMatějské pouti 2020 určené k připomenutí starobylého odkazu matějských poutí datujících se až do doby vlády císaře Rudolfa II.

Poutníci se shromáždili před matějskou kapličkou sv. Jana Nepomuckého poblíž místní fary.

Počasí k nám bylo neuvěřitelně milosrdné, nejenže nepršelo, ale bylo na únor i poměrně teplo.

Místní farář P. Matuš Kocian vedl procesí s monstrancí za zvuků poutních písní z barokních kancionálů až do kostela.

Za doprovodu místních varhan desítky místních i přespolních poutníků postupně naplnily kostel a začaly částečně zpívané nešpory s požehnáním lidu zakončené slavnostním hymnem Pange lingua od Tomáše L. da Victoria.

Připojit ke společným zpěvům se díky rozdaným zpěvníčkům mohl každý.

Po bohoslužbě následoval koncert převážně sborové hudby mistrů renesanční polyfonie, jejichž hudba se pravděpodobně hrála na Rudolfově dvoře, jako jsou zejména J. Handl Gallus, J. Regnart, P. de Monte.

Již tradičně zahrál a zazpíval vokálně-instrumentální soubor Hora Fugit pod vedením Beaty Altior interpretující starou hudbu. Zazněly i poměrně neobvyklé nástroje, jako dulciany (renesanční předchůdci fagotu) nebo regál (přenosný nástroj podobný varhanám).

Koncert byl proložen vyprávěním o historii matějské pouti spojené s osobou probošta tehdejší svatovítské kapituly Jiřím Bartholdem Pontanem z Breitenberka.

Po koncertě se konalo příjemné setkání nad šálkem kávy a zákusky na místní faře a za velkého zájmu mladších i starších návštěvníků došlo k benefiční dražbě figurek z proslulého svatomatějského perníkového betléma, který je dnes již každoroční legendou. Výtěžek byl věnován na účel Domáčího hospice Nablízku v Lysé nad Labem.

Jsmo rádi, že se na této akci zjevují stále nové tváře a že můžeme stále obnovovat odkaz, který přesahuje hranice pouhé naší farnosti a je kulturním dědicstvím celé naší země.

Adam Slavický

Nejedovatě - Zero Waste 2

Když jsem začínala v minulém čísle psát o potřebě změny v našem chování, snížení spotřeby a omezení množství odpadu, netušil vůbec nikdo, že něco miniaturního, co není vůbec vidět, nějaký vir, změní náš život docela viditelně. Že obaly na volně ložené zboží budou vyžadovány, že tašky na jedno použití budou hygieničtější než doma ušité tašky, že v obchodě budeme používat plastové rukavice na jedno použití. Že se doma začne vařit a péci (proč by jinak z obchodů zmizela mouka a kvasnice), že se doma budeme učit s dětmi, kterým se začne stýskat po škole. Všichni se těšíme, že se život vrátí do normálních kolejí.

Zásad Zero Waste se ale můžeme držet i v současné době. Mnoho lidí pracuje z domova, maminky jsou doma s dětmi, více se nakupuje, vaří doma a je to vidět na přeplněných kontejnerech a plných popelnicích. Těm by se dalo ulevit.

Založte si v koutě zahrady malý kompost a zbytky zeleniny, plevel ze záhonů a jiné kompostovatelné zbytky můžete ve formě vlastního kompostu na jaře příštího roku využít na pěstování květin v truhlících.

Než odnesete papíry a plasty do kontejneru, krabice rozložte, plasty smáčknete, do kontejnerů se pak více vejde. Viděla jsem ve Vostrovské rozumného muže, který v modrém kontejneru sešlapával papír. Uvolnil tak pro ostatní polovinu místa.

Minule jsem ale slíbila recepty, které šetří nejen životní prostředí, ale také naši kapsu.

UNIVERZÁLNÍ ČISTIČÍ PROSTŘEDEK

Do nádoby s rozprašovačem dejte směs 1:1 vody a bílého kvasného octa. Ocet sice není obecně uznávaným desinfekčním prostředkem, ale je bakteriostatický (bakterie sice nehubí, ale zastavuje jejich aktivitu) a pro úklid domácnosti vhodný. Pokud vám vadí typický pach octa, můžete do něj předem naložit kůru z citrusů asi na týden či dva.

ČIŠTĚNÍ ODPADU VE DŘEZU, UMYVADLE, VANĚ

Do odtokového otvoru nasypete hrst krystalické sody (na praní), zalijte hrnkem octa, až vše vybublá, prolijte větším množstvím vroucí vody.

ČIŠTĚNÍ PRAČKY

Do bubnu pračky nalijte půl litru octa, spusťte program na vyvážení prádla (stačí zkrácený).

ČIŠTĚNÍ SPORÁKU OD MASTNOT

Roztok horké vody a vrchovatá lžice krystalické (prací) sody.

RYCHLOVARNÁ KONVICE - ODSTRANĚNÍ VODNÍHO KAMENE

Konvici naplnit vodou, přidat 1 dl octa a 2 lžice soli, převařit, nechat vychladnout, vypláchnout.

DOMÁCÍ AVIVÁŽ

1 díl sody, 1 díl octa, 1 díl vody, pár kapek esenciálního oleje.

PRÁŠEK DO MYČKY

Do mísy nasypeme
3 hrnky jedlé sody
3 hrnky sody na praní
½ hrnku soli
½ hrnku kyseliny citronové

Důkladně promícháme, přesypeme do uzavíratelné dózy a ihned můžeme použít. Do zásobníku dejte 1–2 čajové lžičky prášku, které můžete zakápnout kapkou klasického přípravku na nádobí.

PŘIPÁLENÝ HRNEC

Na dno asi 2 cm vody a trochu prací sody, chvíli povařit a nechat vystydnout. Připálená vrstva se odloupne.

PROSTŘEDEK NA MYTÍ OKEN

Smícháme ½ litru vody a 50ml technického lihu. Tato směs je plně srovnatelná s kupovanými čističi oken a obstála v testování těchto prostředků v časopise dTest.

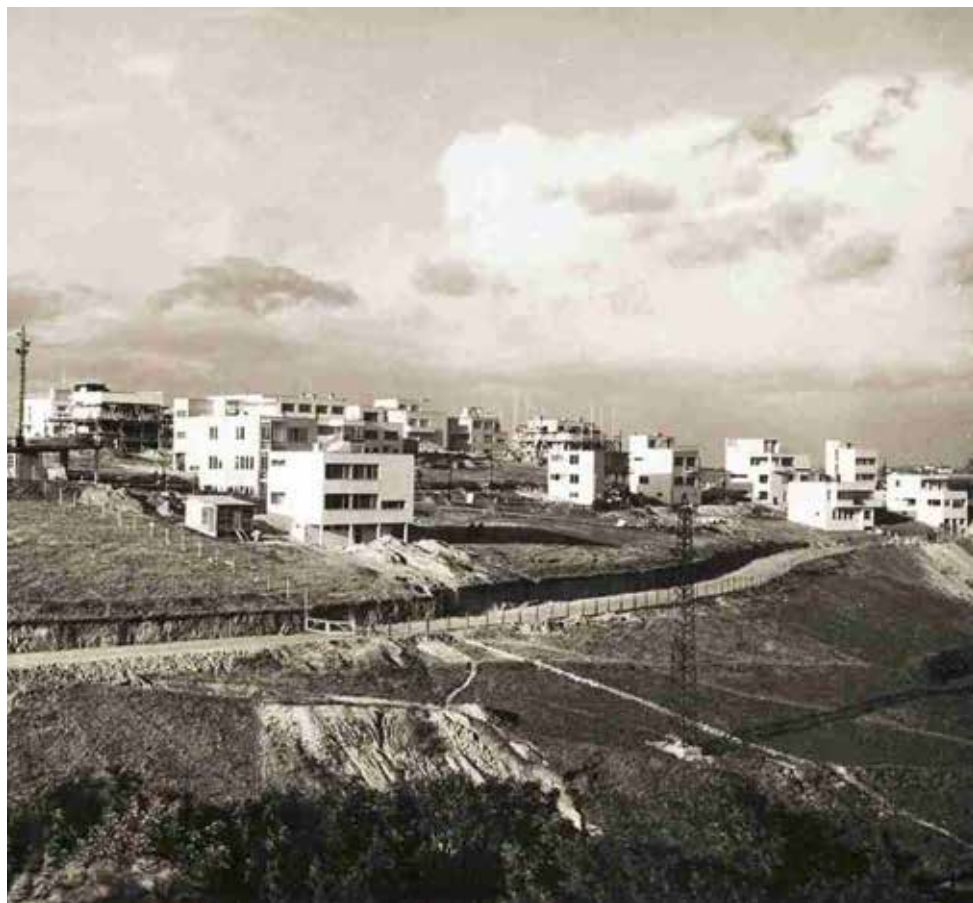
L. Čumplová

Evropské dědictví: Kolonie Baba

Na seznam významných památek oceněných značkou Evropské dědictví přibylo deset nových lokalit, mezi nimiž jsou i tři české. Porota z přihlášených zájemců vybrala západočeský zámek Kynžvart a soubor meziválečných experimentálních sídlišť moderní architektury, mezi nimiž jsou i **pražská kolonie Baba** a brněnská kolonie Nový dům. Informovala o tom Evropská komise.

Putování za velikonočním vajíčkem se neruší

Vzhledem k vyhlášenému nouzovému stavu se Putování za velikonočním vajíčkem odkládá zatím na květen, či spíše na dobu, kdy již bude možné cvičit. Sledujte vývěsky Sokola.

PODĚKOVÁNÍ KOLPORTÉRKÁM HANSPAULKY

Děkujeme těm cvičenkám Sokola Hanspaulka, které pravidelně a neúnavně, již 15 let nosí jednotlivá čísla časopisu do vašich schránek!

Dokonce i v současné době, kdy je vyhlášen nouzový stav a povoleny jen krátké zdravotní procházky, jsou tyto procházky už podruhé v krátké době věnované tomu, abyste svůj časopis dostali do své schránky včas i vy.

Děkujeme tímto všem kolportérkám Časopisu Hanspaulka!!!

Hodně zdraví, a ať se brzy zase potkáme jako sousedé, bez roušek a dezinfekčních postřiků!

Za Sokol Praha – Hanspaulka i za časopis Hanspaulka

Hana Fischerová

DEZINFEKCE VEŘEJNÝCH PROSTOR V PRAZE 6

Městská část Praha 6 se rozhodla dezinfikovat veřejně přístupná místa a zařízení. Dezinfikována jsou veškerá dětská hřiště, sportoviště včetně mobiliáře, stojany na kola, parkovací automaty, zábradlí, lavičky, odpadkové koše, nádoby na směsný a tříděný odpad, které jsou na veřejných prostranstvích, informativní tabule a cedule, vstupy do nákupních a zdravotních středisek, zastávky městské dopravy, semaforey a veškerá další zařízení, ke kterým je přístup a u kterých hrozí přenos nákazy dotykem. Na Hanspaulce se dezinfikovalo na přelomu března a dubna.

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Ing. Jiří Dlouhý, PhDr. Wanda Dobrovská,
Jiří Frynta, Mgr. Eva Hauserová, PhDr. Zdeněk Jonák,
Mgr. Marie Kuldová, Libuše Novotná,
Ing. Ladislav Trojan

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

E-mail redakce: casopishanspaulka@gmail.com

Grafická úprava: Markéta Jodasová

Korektury: PhDr. Zdeněk Jonák

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 333 820

Číslo účtu TJ Sokol: 162860329/0800,
variabilní symbol 05010

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku
na honorář píší články,
obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 3. 4. 2020

Uzávěrka příštího čísla 25. 8. 2020

Časopis je vydáván s finanční podporou
Městské části Praha 6.

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

INFORMACE

■ KNIHOVNA ŽŠ HANSPAULKA I PRO VEŘEJNOST

Přes devět tisíc knih pro děti i dospělé. Vchod ze Sušické ulice.

Otevřeno: Pondělí 12 – 18

Úterý 9 – 15

Středa 12 – 15

Čtvrtek 10 – 18

Pátek 12 – 15

O prázdninách zavřeno

Nový katalog školní knihovny na dolní liště
webové stránky ŽŠ Hanspaulka

<https://www.zshanspaulka.cz/index2.htm>

■ SEMÍNKOVNA HANSPAULKA

Pondělí a čtvrtek ve školní knihovně ŽŠ Hanspaulka
od 13 hodin. Vchod ze Sušické ulice.

■ VELKÝ DÍK

**Za pomoc všem, kdo šíjí ochranné roušky, učitelům,
lékařům a lékárnám, personálu prodejen Albert
a Tesco, poštáčkám, řidičům autobusů, všem,
kteří zůstali na svých místech a zajišťují
normální chod města a také všem občanům,
kteří se chovají zodpovědně.**

Hanspaulka

■ HANSPAULSKÉ KALENDÁRIUM

- 8. 5. Jarní koncert –
kaple sv. Michaela na Pernikářce 17.17 h
- 17. 5. Svatomatějská pouť – kostel a fara 10.00 h
- Květen**
- 28. 5. Putování za velikonočním vajíčkem
- 28. 5. Akademie v Sokole
- 29. 5. Hanspaulský společenský večer
- 1. 6. Školní den dětí
- 7. 6. Trojiční pouť – kaple Nejsvětější Trojice
na Hadovce (čas bude upřesněn)
- 11. 6. Pasování prvňáčků na čtenáře
- 19. 6. Tradiční Opékání buřtů
- 21. 6. Školní akademie v Sokole
- 24. 6. Červnové klání
- 26. 6. Vysvědčení

Městská
část
Praha

Stanice metra Bořislavka

Foto z roku 2012

Foto z roku 2020